

faaet nogen Meddelelse om, at der var udstedt Næringsadkomst for Brugsforeningen, og han havde heller ikke faaet Pengene for denne Næringsadkomst. Saa spurgte han Herredskontoret, hvordan den Sag forholdt sig, men det var ikke saa lige til for Herredskontoret at svare paa det Spørgsmaal, og saa gik han til Amtmanden. Denne blev meget bestyrtet over den Opdagelse, der nu blev gjort. Det viste sig nemlig efter de fra Herredskontoret indhentede Oplysninger, at der i en længere Aarrække ikke var gjort op med Kommunerne for de Næringsadkomster, der vare løste i Herredet, og de paa den Maade forsvundne Afgifter beløb sig til mindst 1,500 Kr., for Dalby Sogn alene ca. 1,000 Kr.

Det forekommer mig, at dette Forhold betegner Højden af Sløseri. Herredsfuldmægtig Dahlerup har til et Blad erklæret, at Pengene selvfølgelig laa i Kassen. Selvfølgelig kan dette ikke passe, for dermed siger Herredsfuldmægtigen ogsaa, at Amtmanden ikke har foretaget Eftersyn saaledes, som han skulde gøre det. I en eller anden Lovbestemmelse hedder det nemlig, at de Penge, som findes at være for mange i en Embedsmands Kasse, skulle tilfalde Statskassen. Det vil altsaa sige, at Kasseeftersynet skal begynde med en Føreforsning og Optælling af Kassebeholdningen, hvorefter det næste Skridt maa være at forvisse sig om, hvor mange Penge der efter Kassebøgerne skulle være. Hvis man nemlig gaar frem i modsat Orden, først tæller Kassebøgerne sammen og dernæst lader sig den Sum, Bøgerne udvise, forevise, kan man være forvisset om, at Embedsmanden aldrig foreviser en større Sum end den, Kassebøgerne udvise, det skal han nok sørge for. Og for Næringsadkomster gælder specielt, at de skulle føres til Indtægt i den til Brug ved Embedet autoriserede Kassebog, i hvilken der netop findes en Rubrik med Overskriften: „Indbetalte Næringsadkomster“, ligesom Politimesterens Inkassationsgebyrer skulle opføres i Sporteljournalen. Men intet af dette er sket paa Kerteminde Herredskontor. Saa maatte jo ogsaa Pengene være til Stede i kontant Kassebeholdning, i alt Fald maatte de kunne udskilles af en mulig samlet Beholdning tilhørende Herredskontoret i Banken, og saa maatte Stiftamtmanden, som, saa vidt jeg ved, mindst en Gang aarlig skal foretage Kasseeftersyn, være bleven opmærksom paa Forholdet og saa maatte han selvfølgelig have paalagt Embedsman-

den at udbetale Pengene til Sognekommunerne. Ligeledes maatte Justitsministerens Kasseinspektør være bleven opmærksom paa Forholdet og have paataalt det og sørget for, at det kom i Orden.

Efter alt, hvad der foreligger, er der imidlertid øjensynlig slet ikke ført nogen specificeret Kassebog for Kerteminde Herredskontor, og Regnskabsvæsenet har selvfølgelig paa dette Kontor været i den frygteligste Uorden. Det fremgaar forresten ogsaa deraf, at, efter at Affæren var kommet offentlig frem, arbejdede Justitsministeriets Kassekontrolør derovre sammen med en Assistent i 4 Dage for at faa Orden i Sagerne, medens det normale Eftersyn kun plejer at tage en Dag. Efter alt at dømme, har der heller ikke paa dette Kontor været nogen særlig afsondret Embedskasse. Den kan i alt Fald ikke være gjort op i mange Aar. Ifølge et ministerielt Cirkulære skal Retsbetjenten selv have Embedskassen og maa ikke give den til sin Fuldmægtig. Paa Kerteminde Herredskontor har det aabenbart været saaledes, at alle Embedsindtægterne, Retsgebyrerne, Skifteafgifter, alle Indbetalinger vedrørende Statskassen o. s. v. ere gaaede i Herredsfuldmægtigens Tegnebog og i samme Tegnebog ere gaaede alle private Indtægter, som han havde, Auktionsgebyr o. lign.; fra samme Tegnebog ere ogsaa gaaede alle Udbetalinger, naturligvis paa en meget summarisk Maade. Det siger sig selv, at paa et saadant Kontor maa der komme til at ligge det syndigste Hus med Hensyn til Pengesagerne, tilmed naar man ved, at den paagældende Herredsfuldmægtig samtidig har Hænderne fulde af privat Sagførergeschäft.

Paa den anden Side kan det heller ikke skjules, at det maa have været en ret overfladisk Kassekontrol, der er ført ved dette Kontor, og jeg mener, at der er Grund til for Fremtiden at give mere betryggende Forskrifter for den Revision, der skal føres med Hensyn til Statens Penge paa disse offentlige Kontorer. Man maa uvilkaarlig spørge: Hvorledes staa det i det hele taget til med Regnskabet for Statens Midler rundt i Landet og med Revisionen, naar saadanne Ting som de, der ere skete paa Herredskontoret i Kerteminde, kunne passere uden om baade Justitsministerens Kassekontrolør og Amtmanden. Den højtærede Justitsminister har i Finansudvalget oplyst, at foruden Amtmandens aarlige Eftersyn er der foretaget et Kasseeftersyn i 1899, 1907 og 1912, men til Trods for denne Revision